

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoPr/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2311222450
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2311222450.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: BERLIN-CHEMIE AG, so sídlom Glienicker Weg 125, 124 89 Berlín, Spolková republika Nemecko, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky BERLIN-CHEMIE AG - OBCHODNÉ ZASTÚPENIE V SR, IČO: 30 814 006, so sídlom Palisády 29, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Petrom Zelenayom, so sídlom 29.augusta 19, Bratislava, proti žalovanej: Ing. I. U., nar. X.X.XXXX, bytom Q. XX, F., zast. advokátom Mgr. Andrejom Maarom, so sídlom Dunajská 31, Bratislava, o vzájomnej žalobe na zaplatenie 2.290,22 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 15Cpr/1/2011-380 zo dňa 10. marca 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu I. inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd I. inštancie rozsudkom rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej 1.647,51 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 359,29 eur od 11.07.2011 do zaplatenia a spolu s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.288,22 eur od 11.08.2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V zvyšnej časti súd vzájomnú žalobu zamietol. Súd žalovanej priznal plnú náhradu trov konania.

2. Súd poukázal, že Krajský súd v Trnave, ako súd druhej inštancie vo svojom rozhodnutí č. k. 23CoPr/1/2015 - 331 zo dňa 11.04.2016 rozhodol tak, že žalobu žalobcu v časti určenia neplatnosti okamžitého pracovného pomeru zamietol. Predmetom konania tak zostal vzájomný nárok uplatnený v konaní žalovanou. Súd druhej inštancie taktiež vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca vykonal neoprávnene zrážku zo mzdy za mesiac jún 2011 vo výške 359,29 eur, žalovanej zároveň uložil, že svoj nárok v časti neoprávnených zrážok zo mzdy za mesiac júl musí špecifikovať a konkretizovať, pričom súd musí o tejto otázke vykonať dokazovanie.

3. V zmysle ust. § 42 ods. 1 Zákonníka práce súd za preukázané, že medzi stranami sporu došlo k vzniku pracovno-právneho pomeru a to na základe pracovnej zmluvy zo dňa 23.2.2010. Súd vychádzal z tejto právnej skutočnosti, ktorá okrem iného nebola medzi stranami spornou. Súd po zohľadnení rozhodnutia a záverov ku ktorým dospel súd druhej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatuje, že časť uplatnená vzájomnou žalobou žalovanej vo výške 359,29 eur je potrebné žalovanej priznať z dôvodu, že žalobca nebol oprávnený vykonať zrážky zo mzdy žalovanej za mesiac jún 2011. Čo sa týka nároku žalovanej na vyplatenie rozdielu medzi mzdou na ktorú jej vznikol, podľa jej tvrdenie a výpočtov nárok za mesiac júl 2011 vo výške 676,25 a skutočne vyplatenou časťou tejto mzdy vo

výške 389,38 eur poukazuje súd na názor súdu druhej inštancie, podľa ktorého bola žalovaná povinná bližšie konkretizovať uplatnený nárok. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaná na preukázanie oprávnenosti svojho nároku predložila iba svoj vlastný výpočet mzdy na ktorú mala nárok a uviedla, že rozdiel bol spôsobený nepreplatením dovolenky prípadne jej neoprávneným krátením zo strany žalobcu. Na preukázanie nároku taktiež navrhla vo veci vykonať znalecké dokazovanie. Súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti žalovanej, že dôkazné bremeno v prípade preukázania oprávnenosti jej nároku zaťažuje v prvom rade ju, takže je povinná predložiť, resp. označiť dôkazy preukazujúce jej tvrdenia. Určitý návod, akým smerom mala žalovaná smerovať svoje dokazovanie obsahuje aj odôvodnenie rozhodnutia súdu druhej inštancie zo dňa 11.04.2016 na strane 20. Žalovaná však v tejto oblasti zostala pasívnou a žiadne dôkazné prostriedky neprodukovala. Podľa názoru súdu nie je pre objektivnosť dokazovania postačujúce, žalovaná iba poukazuje na skutočnosť, že výpočet mzdy za mesiac júl 2011 nie je v tej, ktorej časti správny. Správnosť svojich tvrdení bola žalovaná povinná podložiť aj dôkaznými prostriedkami. Žalovaná v záverečnom návrhu uviedla, že vo veci žiada ustanoviť znalca za účelom posúdenia jej nárok na mzdu za mesiac júl 2011. V tejto súvislosti súd poukazuje na novú koncepciu znaleckého dokazovania zavedenú Civilným sporovým poriadkom, podľa ktorej je dôkazným prostriedkom po splnení určitých podmienok aj súkromno-znalecký posudok. Žalovaná pritom neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by jej bránili aby pri dokazovaní postupovala týmto spôsobom. Z uvedených dôvodov preto súd vzájomnú žalobu v časti 286,87 eur zamietol.

4. Na základe ust. § 134 ods. 1 a 2 Zákonníka práce mal súd za preukázané aj s prihliadnutím na rozhodnutie súdu druhej inštancie, že na strane žalovanej vznikol nesporne nárok na náhradu mzdy v sume jej priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Na poslednom pojednávaní vo veci došlo medzi stranami sporu k zjednoteniu stanovísk, že výšku náhrady mzdy je potrebné vypočítavať za rozhodujúce obdobie, ktorým je v tomto prípade obdobie mesiacov apríl 2011 až jún 2011. Podľa potvrdenia o výške príjmu, ktorý nebol žalovanou rozporovaný bola jej priemerná čistá mesačná mzda v tomto rozhodujúcom období 644,11 eur. Na základe toho dospel súd k záveru, že nárok uplatnený žalovanou z titulu náhrady mzdy podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce je vo výške 1.288,22 eur oprávnený.

5. Podľa § 155 ods. 1, 2 a 5 Zákonníka práce došlo medzi stranami sporu dňa 22.3.2011 k uzavretiu Dodatku č. 1 k pracovnej zmluve, ktorá obsahovala dohodu zmluvných strán o prehlbovaní kvalifikácie žalovanej. V uvedenej dohode sa žalobca zaviazal, že z dôvodu prehlbovania kvalifikácie žalovanej vynaloží náklady vo výške 3.983 eur pričom žalovaná ako zamestnankyňa sa zaviazala zotrvať v pracovnom pomere u žalobcu po dobu 2 rokov po skončení skúšobnej doby. Na základe dohody o prehlbovaní kvalifikácie sa žalovaná zúčastnila školení a to v dňoch 7.4. 2010 až 14.4.2010, o čom jej bolo vystavené potvrdenie. Uvedená dohoda o prehlbovaní kvalifikácie taktiež obsahovala záväzok žalovanej pre prípad nedodržania dohodnutej dĺžky trvania pracovného pomeru, pričom z tohto záväzku vyplývalo, že žalovaná je povinná uhradiť náklady na prehĺbenie kvalifikácie, ktoré vynaložil žalobca do 3 dní od ich vyčíslenia. Na základe tejto dohody si žalobca kompenzačnou námietkou voči nároku žalovanej uplatnil nároky z titulu nákladov spojených so zvyšovaním kvalifikácie žalovanej vo výške 1.209,58 eur. Súd zaujal názor, že v prípade žalovanej nedošlo v dôsledku absolvovania interných školení k prehĺbeniu a už vôbec nie k zvýšeniu jej kvalifikácie. Žalobca v konaní, ani po námietkach zo strany žalovanej nepreukázal k akej kvalitatívnej zmene v kvalifikácii žalovanej malo dôjsť po absolvovaní interných školení. V danom prípade teda nie je možné hovoriť o vzdelávaní, ktoré je základným predpokladom prehlbovania kvalifikácie. Naopak pri procese prehlbovania kvalifikácie zamestnanca musí dochádzať ku kvalitatívnej zmene v rámci horizontálnej štruktúry poznatkov vzdelávanej osoby. Ide teda o rozširovanie už nadobudnutých poznatkov v rámci toho istého kvalifikačného stupňa. V prejednávanej veci však podľa názoru súdu nie je možné pod vzdelávaním chápať interné školenia vykonávané inými zamestnancami zamestnávateľa. Vzdelávacia činnosť, ktorej výsledkom má byť prehĺbenie kvalifikácie zamestnanca musí byť vykonávaná vzdelávacími inštitúciami, prípadne osobami oprávnenými takúto činnosť vykonávať. Je nesporné, že žalobca sám nemá spôsobilosť na vykonávanie vzdelávacej činnosti a v konaní nepreukázal, žeby niektorý z jeho zamestnancov, ktorý mali zaškoľovať žalovanú takouto spôsobilosťou disponoval. Z uvedených dôvodov teda súd zaujal stanovisko, že aj keby žalobca vynaložil ním tvrdené náklady ich výsledkom nemohlo byť prehĺbenie kvalifikácie žalovanej.

6. Žalobcom tvrdený nárok na úhradu pomernej časti nákladov, ktoré mali byť žalobcom vynaložené na zvyšovanie kvalifikácie žalovanej žalobca formuloval ako kompenzačnú námietku. Kompenzačnú

námietku vzniesol aj v sume 141,95 eur z titulu pohľadávky voči žalovanej, ktorá vznikla ako nezúčtovaný zostatok z poskytnutej zálohy na hotové výdavky vo výške 500 eur. V danom prípade súd jednoznačne konštatuje, že akákoľvek kompenzácia je v oblasti pracovného práva jednoznačne neprípustná. V tejto súvislosti súd poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť súdov. Poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Cdo 103/2008 kde sa jednoznačne konštatuje že: „Práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov zanikajú uspokojením nároku, uplynutím doby, na ktorú boli obmedzené, dohodou o sporných nárokoch, smrťou zamestnanca, prípadne neuplatnením práva v stanovenej lehote - preklúziou. Výpočet spôsobov zániku práv a povinností je v Zákonníku práce uvedený taxatívne. Znamená to, že iným, v Zákonníku práce neuvedeným spôsobom, práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov nezanikajú.“ Keďže zákonník práce ani v aktuálnom znení nepozná inštitút kompenzácie je súd toho názoru, že nemohlo dôjsť ani k zániku nároku žalovanej z titulu kompenzácie voči žalobcom tvrdeným nákladom na prehĺbenie jej kvalifikácie. Z uvedeného dôvodu teda súd ani po preukázaní oprávnenosti žalobcom tvrdených nákladov nemohol vychádzať z toho, že ich bolo možné započítať voči nároku žalovanej. Žalobca si preto bude musieť uplatniť ním tvrdené nároky samostatnou žalobou.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalovaná mala plný úspech v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a rovnako a v podstatnej časti nároku uplatneného vzájomnou žalobou.

8. Odvolanie vo všetkých výrokoch podáva žalobca. Súd dospel k nesprávnemu záveru, že u žalovanej nedošlo k prehĺbeniu kvalifikácie a už vôbec nie k jej zvýšeniu. Súd I. inštancie ďalej vychádzal z toho, že vzdelávacia činnosť, výsledkom ktorej má byť prehĺbenie kvalifikácie musí byť vykonávaná vzdelávacími inštitúciami, prípadne osobami oprávnenými takúto činnosť vykonávať, pričom mal za nesporné, že žalobca sám nemá spôsobilosť na vykonávanie vzdelávacej činnosti a v konaní nepreukázal, žeby niektoré z jeho zamestnancov, ktorí mali zaškolovať žalovanú takouto spôsobilosťou disponoval. Žalobca týmto poukazuje, na to, že súd I. inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia otázky prehlbovania kvalifikácie. Žalovaná vstupovala do pracovného pomeru po absolvovaní druhého stupňa vysokoškolského vzdelávania, a teda k zvýšeniu jej kvalifikácie mohlo dôjsť eventuálne len v prípade absolvovania tretieho stupňa vysokoškolského vzdelávania v rámci akreditovaného študijného programu na vysokej škole. Pri prehlbovaní kvalifikácie nemusí ísť zásadne o ďalšie vzdelávanie realizované vzdelávacími inštitúciami. Je obvyklé, že zamestnávateľia vykonávajú činnosti vlastného vzdelávania v rámci vlastnej činnosti, pričom účasť zamestnancov na takomto vzdelávaní je považovaná za výkon práce, za ktorý patrí zamestnancovi mzda. O prehlbovaní kvalifikácie je možné hovoriť vždy, pokiaľ dochádza k rozvoju zamestnanca, získavaniu poznatkov, zručností a schopností v rámci toho istého kvalifikačného stupňa vzdelávania. Nie je možné sa stotožniť ani so záverom súdu, že u žalovanej nedošlo ku kvalitatívnej zmene v kvalifikácii. Zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že žalovaná po absolvovaní školení zameraných na prehlbovanie jej kvalifikácie získala potrebné obchodnícke zručnosti a znalosti pre úspešný predaj produktového portfólia žalobcu. U žalovanej dokonca došlo k signifikantnému zlepšeniu jej znalostí a zručností, nakoľko sa jej výsledky v rámci testovania na cyklických meetingoch po absolvovaní prehlbovania kvalifikácie zlepšili o viac ako 75 %. Takto získané zručnosti mohla žalovaná ďalej využívať aj po skončení pracovného pomeru u žalobcu. Súd I. inštancie v odôvodnení vo všeobecnosti odmietol možnosť kompenzácie v pracovnom práve s poukazom na Uznesenie NSSR 2 Cdo/103/2008, kde súd poukazyval na taxatívny výpočet spôsobu zániku záväzkov uvedený v Zákonníku práce. Citované rozhodnutie bolo vydané na základe „starého“ Zákonníku práce, zákona č. 65/1965 Zb., a jeho úpravu § 252. Žalobca týmto poukazuje na to, že úprava zániku záväzkov v platnom Zákonníku práce taxatívny výpočet zániku záväzkov neobsahuje, a teda nie je možné generálne vylúčiť možnosť kompenzačnej námietky podľa § 147 CSP. Súd I. inštancie aplikoval na právne posúdenie prejednávanej veci ustanovenia právnych predpisov, ktoré neboli v čase vzniku práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov medzi stranami sporu platné, pričom v zmysle odôvodnenia napadnutého rozsudku na rozhodnutie aplikoval aj rozhodnutie NSSR vydané na základe už neplatnej právnej úpravy. Žalobcom preukázané náklady na prehlbovanie kvalifikácie žalovanej niekoľkonásobne presiahli minimálne náklady potrebné pre uzatvorenie dohody o prehlbovaní kvalifikácie podľa § 155 ods. 5 Zákonníka práce, ako aj celkové náklady na vzdelávanie odhadované žalobcom pri uzatvorení Dodatku č. 1 k Pracovnej zmluve žalovanej (dohody o prehlbovaní kvalifikácie). S poukazom na vyššie uvedené žiadame, aby bolo na kompenzačnú námietku žalobcu prihliadané ako na procesnú obranu v plnej výške. Súd I. inštancie priznal žalovanej plnú náhradu trov konania, a to aj napriek tomu, že

žalovaná v konaní o vzájomnom nároku dosiahla úspech maximálne vo výške 70 % hodnoty veci. Takýto postup je podľa právneho názoru žalobcu v rozpore s ust. § 252 CSP. V prebiehajúcom konaní žalobca preukázal, že zo strany žalobcu nedošlo k nevyplateniu mzdy s motívom poškodenia práv zamestnanca, ale podkladom pre potvrdenie platnosti okamžitého skončenia bola predčasne vykonaná zrážka zo mzdy, ktorú žalovaná až do doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru nespорила. S poukazom na vyššie uvedené, ako aj v nadväznosti na rozhodovanie o kompenzačnej námietke žalobcu, s ohľadom na vyššie uvedené, týmto žiada, aby bolo o trovách konania rozhodnuté s ohľadom na pomerný úspech strán. Žalobca žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vydal vo veci nasledovný rozsudok: Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 295,98 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 295,98 eur od 11.07.2011 do zaplataenia.

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 23CoPr/1/2015 - 331 zo dňa 11. apríla 2016 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh žalobcu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol. Rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí vzájomného návrhu žalovanej a náhrade trov konania aj v spojení s opravným uznesením zrušil a v týchto častiach súdu prvého stupňa vrátil na ďalšie konanie. Z dôvodov vyplýva, že v predmetnej veci bolo zistené aj dopočutím žalovanej na odvolacom pojednávaní, že žalovaná pracovala u žalobcu na základe pracovnej zmluvy z 22.3.2010 (listinný dôkaz č. I. 6-11). Tento pracovný pomer bol dojednaný na dobu určitú do 21.3.2011. Žalobca a žalovaná uzatvorili Dodatok č. 1 k pracovnej zmluve 22.3.2010 (ktorý bol ako listinný dôkaz oboznámený č. I. 12-14), keď v bode 3 sa dohodli v súvislosti s dohodou o prehíbení si kvalifikácie zamestnanca, že zamestnanec sa zaväzuje zotrvať u zamestnávateľa určitý čas (dva roky) v pracovnom pomere, kedy táto lehota začne plynúť momentom skončenia skúšobnej lehoty. V bode 5 sa dohodli, že náklady na prehíbenie kvalifikácie pozostávajú z nákladov zabezpečenia školiacich priestorov a prenášajúcich školiaceho materiálu, cestovného, ubytovania, stravného a mzdy zamestnanca. Celková čiastka za celé školenie predstavuje 120.000 Sk, čo je 3.983 eur. V prípade, ak zamestnanec nesplní svoj záväzok zotrvať u zamestnávateľa v pracovnom pomere počas dohodnutej doby, je zamestnanec povinný zamestnávateľovi vyčíslené náklady na prehíbenie kvalifikácie uhradiť do 3 dní odo dňa doručenia ich vyčíslenia zamestnancovi. V bode 8 tohto Dodatku si uzatvorili, že zamestnanec a zamestnávateľ sa dohodli, že v prípade, ak vznikne zamestnávateľovi nárok na úhradu nákladov za prehíbenie si kvalifikácie, zamestnávateľ je oprávnený vykonať zrážku z disponibilnej mzdy zamestnanca pri najbližšom zúčtovaní mzdy, a to vo výške sumy vyúčtovanej zamestnávateľom ako náklady na prehíbenie si kvalifikácie zamestnanca. Je nepochybné, že bol pracovný pomer medzi účastníkmi dojednaný na dobu určitú do 21.3.2011 v zmysle Pracovnej zmluvy z 22.3.2010. V Dohode o zmene pracovnej zmluvy z 11.3.2011 (listinný dôkaz č. I. 48) si účastníci uzatvorili, že doba určitá do 21.3.2011 sa mení na dobu určitú do 21.3.2012, došlo teda k predĺženiu pracovného pomeru na dobu určitú podľa § 48 ods. 2 Zákonníka práce. V tejto súvislosti považuje odvolací súd poukázať na to, že záväzok zotrvania žalovanej u žalobcu uzavretý v Dodatku č. 1 pre prehíbenie kvalifikácie bol po dobu dvoch rokov, pričom doba začínala plynúť po skúšobnej dobe od 22.6.2010 a mala uplynúť 22.6.2012. Je zrejmé, že záväzok zotrvať u zamestnávateľa nemôže presiahnuť dobu trvania pracovného pomeru. Táto časť Dodatku č. 1 o dohode zotrvania u zamestnávateľa po dobu dvoch rokov je neplatná, pretože je nemožné vzhľadom na uzavretie pracovného pomeru na dobu určitú, ktorá je kratšia ako samotný záväzok. Doba určitá mala skončiť trvaním pracovného pomeru na základe predĺženia dohody o zmene pracovnej zmluvy 21.3.2012, pričom záväzok zotrvania v pracovnom pomere viažuci sa v súvislosti s prehíbením kvalifikácie bol do 22.6.2012. Vzhľadom na ust. § 37 ods. 2 OZ treba túto časť dohody považovať za nemožnú podmienku, pretože je táto dohoda zotrvania dlhšia ako samotná určitá doba pracovného pomeru žalovanej, jedná sa o absolútnu neplatnosť v tejto časti.

12. Pokiaľ sa jedná o bod 8 predmetnej Dohody, tak v Dodatku č. 1 k pracovnej zmluve nárok z disponibilnej mzdy zamestnanca zamestnávateľ z dôvodu, že zamestnankyňa nezotrvala po dobu dohodnutú u zamestnávateľa najskôr ukončením pracovného pomeru vznikne vznikom pohľadávky. Nesprávny je názor súdu prvého stupňa a názor samotného žalobcu uplatňujúceho si nárok na neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, že podaním výpovede žalovanej bolo zrejmé, že nezotrvala v pracovnom pomere po dobu dvoch rokov, preto si mohol uplatňovať svoj nárok na zaplatenie pomernej časti nákladov na prehĺbenie kvalifikácie. Vznik pohľadávky však môže nastať najskôr skončením pracovného pomeru, ktorý je presne okamžikom, kedy sa pohľadávka stáva splatnou a potom nasleduje nárok v zmysle bodu 5 Dodatku č. 1 kedy v prípade, ak zamestnanec nesplní svoj záväzok zotrvať u zamestnávateľa v pracovnom pomere počas dohodnutej doby je zamestnanec povinný zamestnávateľovi vyčíslené náklady na prehĺbenie kvalifikácie uhradiť do 3 dní odo dňa ich doručenia ich vyčíslenia zamestnancovi. Nemôže ich žiadať skôr, ako sa nesplnil záväzok žalovaného zotrvať u žalobcu v pracovnom pomere. Počas plynutia výpovednej doby tak nemohol žalobca uplatňovať voči žalovanej zaplatenie týchto nákladov. Žalobca už výzvou zo 6.7.2011 poukázal, že obdržal výpoveď z pracovného pomeru, podľa ktorého je zrejmé, že pracovný pomer, na základe doručenej výpovede 29.6.2011, skončí uplynutím výpovednej doby 31.8.2011, preto keď sa žalovaná v bode 5 Dodatku č. 1 k pracovnej zmluve zo dňa 22.3.2010 zaviazala nahradiť spoločnosti náklady na školenie pre prípad nezotrvania v pracovnom pomere, uplatňuje si žalobca nárok na náhradu pomernej časti nákladov na školenie. Uvádza, že v pracovnom pomere predstavoval záväzok 731 dní, pričom v pracovnom pomere zotrvala žalovaná 435 dní, čo je 59,51 % dohodnutej doby a preto si uplatňuje nárok 40,49 % nákladov za školenie, že celková výška nákladov na školenie je v sume 3.983 eur, pričom žiadal zaplatiť žalobca 1.612,82 eur, čo je 40,49 % z tejto sumy, a to do 3 dní od doručenia výzvy. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 155 ods. 3 Zákonníka práce účinného v čase uzavretia dohody, kedy môže zamestnávateľ žiadať iba úhradu vynaložených nákladov vo výške 3/4 celkovej sumy vynaložených nákladov, tzn. že mohol požadovať iba úhradu z 2.987,25 eur a nie celkovú výšku nákladov vo výške 3.983 eur. Žalobca si mal teda voči žalovanej uplatňovať iba nárok 40,49 % zo sumy 3/4 z celkovej sumy vynaložených nákladov, teda zo sumy 2.987,25 eur. V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na splatnosť pohľadávky na úhradu nákladov, pretože v bode 5 je povinný zamestnanec zamestnávateľovi vyčíslenie náklady na prehĺbenie kvalifikácie uhradiť do 3 dní odo dňa doručenia ich vyčíslenia zamestnancovi v prípade, ak nesplní svoj záväzok zotrvať u zamestnávateľa. Žalobca už výzvou zo 6.7.2011 v čase plynutia výpovednej doby žiadal vyplatenie určenej výšky 40,49 % v sume 1.612,82 eur zo sumy nesprávne uvedenej ako celkovej výšky nákladov nie v 3/4 vo výške 3.983 eur, pričom podľa bodu 5 ich mal presne vyčísliť zamestnancovi žalovanej a až potom by prípadne mohol postupovať podľa bodu 8 Dodatku č. 1 zrážkou z disponibilnej mzdy zamestnanca pri najbližšom zúčtovaní mzdy. Vo vzájomnom návrhu poukázala však žalovaná na to, že v zmysle výpisu, ktorý je založený ako dôkaz, jej bolo zaslaných na účet 311,61 eur, pričom jej malo byť za mesiac jún 2011 zaslaných 670,90 eur. Odhliadnuc od tohto nesprávneho postupu poukazuje odvolací súd tiež na ust. § 20 Zákonníka práce, že zrážku zo mzdy podľa dohody o zrážkach zo mzdy možno vykonať len za trvania pracovného vzťahu a len potom, čo sa pohľadávka stane splatnou. Keďže sa pohľadávka stala splatnou vznikom pohľadávky ukončením pracovného pomeru, nemohol žalobca postupovať v zmysle takejto dohody o zrážky zo mzdy, ktorá môže byť uzatváraná len za trvania pracovného pomeru so zrážaním zo mzdy zamestnanca, pričom vznik pohľadávky môže nastať iba najskôr skončením pracovného pomeru, teda až 26.7.2011 a žalobca tak nemohol uskutočniť zrážku zo mzdy na základe takejto nesprávne uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy. Aj táto časť dohody Dodatku č. 1 o zrážke zo mzdy v zmysle ust. § 20 Zákonníka práce je nemožnosťou plnenia vzhľadom na realizáciu dohody o zrážkach zo mzdy len za trvania pracovného pomeru. Pohľadávka žalovanej však sa stane splatnou a vznikne iba po skončení pracovného pomeru.

13. Keďže žalovaná nemala vyplatenú časť mzdy za mesiac jún 2011 a neoprávnene jej žalobca 8.7.2011 poukázal na účet nie celú mzdu, ale len vo výške 311,61 eur, nemala tak žalovaná zaplatenú časť mzdy za mesiac jún 2011. Nevyplatenie mzdy v plnej výške bolo dôvodom na postup podľa ust. § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce v znení účinnom v čase nevyplatenia časti mzdy, teda že zamestnanec môže pracovný pomer okamžite skončiť, ak zamestnávateľ mu nevyplatil mzdu, náhradu mzdy, cestovné náklady, náhradu za pracovnú pohotovosť, náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo ich časť, do 15 dní po uplynutí ich splatnosti. Aj čiastočné nevyplatenie alebo zadržanie splatnej mzdy zamestnávateľom môže byť dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnancom v zmysle ust. § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, tak ako bolo už judikované rozhodnutím R 25/2000. Takýto istý názor je aj v článku - v právnickej literatúre v časopise Zo súdnej

praxe č. 5/1999, že nevyplatenie mzdy podľa dohody o mzde alebo jej časti je dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca v zmysle ust. § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Žalovaná preto oprávnené z tohto dôvodu podala okamžité skončenie pracovného pomeru listom z 26.7.2011 podľa ust. § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktoré je určité, konkrétne a zrozumiteľné, pretože v ňom poukázala, že jej mzda za mesiac jún 2011 bola splatná a mala byť pripísaná na jej účet najneskôr dňa 10.7.2011. Poukázala na ust. § 69 ods. 1 písm. b), kedy môže pracovný pomer okamžite skončiť zamestnanec, ak mu zamestnávateľ nevyplatil mzdu, náhradu mzdy, cestovné náklady, náhradu za pracovnú pohotovosť, náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo ich časť do 15 dní po uplynutí ich splatnosti. V okamžitom skončení pracovného pomeru ďalej uviedla, že ani po 15 dňoch splatnosti jej nebola vyplatená mzda za mesiac jún 2011, pričom formulácia, že jej nebola vyplatená mzda za mesiac jún 2011 nemôže spôsobiť formálnu neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď jej nebola vyplatená iba časť mzdy za mesiac jún 2011; nárok na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca je daný v zmysle ust. § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Preto odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 220 OSP tak, že zamietol návrh žalobcu o vyslovenie neplatnosti tohto okamžitého skončenia pracovného pomeru z uvedených dôvodov, pretože je platné. Žalobca neoprávnené zadržal časť mzdy zamestnanca - žalovanej, čím bol daný dôvod pre žalovanú podať skončenie pracovného pomeru formou okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle ust. § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce účinného v čase vykonania tohto úkonu, v čase podania okamžitého skončenia pracovného pomeru. Okrem vyplatenia predmetnej časti mzdy ako aj časti mzdy za ďalší mesiac júl 2011 má v zmysle ust. § 69 ods. 4 Zákonníka práce zamestnanec, teda žalovaná, ktorá okamžite skončila pracovný pomer, nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Vzhľadom na nevykonanie dôkazov na preukázanie výšky uplatneného nároku na vyplatenie časti mzdy dokladmi o výške príjmu za jednotlivé uplatnené obdobia, zároveň aj o výške priemerného mesačného zárobku zo strany súdu prvého stupňa nebolo možné vyhovieť tomuto vzájomnému protinávru. Sporné prejavy právnych zástupcov na vtedajšom odvolacom pojednávaní nasvedčovali tomu, že k tejto časti nároku nebolo riadne vykonané dokazovanie a v tejto časti bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím sa účastníkom odňala možnosť konať pred súdom. To bol preto dôvod na zrušenie veci v uplatnenom protinávru žalovanej podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP a vrátenia veci na ďalšie konanie.

14. Podľa § 134 ods. 1 Zákonníka práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Do zúčtovanej mzdy podľa prvej vety sa nezahŕňa mzda za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku (§ 96 ods. 3) a do obdobia odpracovaného zamestnancom sa nezahŕňa čas neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku.

Podľa § 134 ods. 2 Zákonníka práce rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Na strane žalovanej vznikol nárok na náhradu mzdy v sume jej priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Medzi stranami sporu došlo na pojednávaní pred súdom I. inštancie k zjednoteniu stanovísk, že výšku náhrady mzdy je potrebné vypočítavať za rozhodujúce obdobie, ktorým je v tomto prípade obdobie mesiacov apríl 2011 až jún 2011. Podľa potvrdenie o výške príjmu, bola priemerná čistá mesačná mzda žalovanej v tomto rozhodujúcom období 644,11 eur. Na základe toho dospel súd k záveru, že nárok uplatnený žalovanou z titulu náhrady mzdy podľa § 69 ods. 4 Zákonníka práce je vo výške 1.288,22 eur oprávnený. Časť uplatnená vzájomnou žalobou žalovanej vo výške 359,29 eur bolo potrebné žalovanej priznať, pretože žalobca nebol oprávnený vykonať zrážky zo mzdy žalovanej za mesiac jún 2011. Čo sa týka nároku žalovanej na vyplatenie rozdielu medzi mzdou na ktorú jej vznikol, podľa jej tvrdenie a výpočtov nárok za mesiac júl 2011 vo výške 676,25 a skutočne vyplatenou časťou tejto mzdy vo výške 389,38 eur a poukazom na názor súdu druhej inštancie o povinnosť žalovanej bližšie konkretizovať uplatnený nárok, súd I. inštancie zdôvodnil, že žalovaná na preukázanie oprávnenosti svojho nároku predložila iba svoj vlastný výpočet mzdy na ktorú mala nárok a dôkazné bremeno v prípade preukázania oprávnenosti jej nároku zaťažuje v prvom rade ju, takže je povinná predložiť, resp. označiť dôkazy preukazujúce jej tvrdenia, žalovaná iba poukazuje na

skutočnosť, že výpočet mzdy za mesiac júl 2011 nie je v tej, ktorej časti správny. Žalovaná v záverečnom návrhu uviedla, že vo veci žiada ustanoviť znalca za účelom posúdenia jej nárok na mzdu za mesiac júl 2011, nepredložila ani súkromno-znalecký posudok. Preto súd správne vzájomnú žalobu v časti 286,87 eur zamietol.

16. S kompenzačnou námietkou žalobcu sa súd I. stupňa dostatočne vysporiadal a odvolací súd sa v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením v tejto časti. Na skonštatovanie zdôraznenia správnosti dôvodov dodáva: Žalobca v konaní, ani po námietkach zo strany žalovanej nepreukázal k akej kvalitatívnej zmene v kvalifikácii žalovanej malo dôjsť po absolvovaní interných školení. Pri procese prehlbovania kvalifikácie zamestnanca musí dochádzať ku kvalitatívnej zmene v rámci horizontálnej štruktúry poznatkov vzdelávanej osoby. Ide teda o rozširovanie už nadobudnutých poznatkov v rámci toho istého kvalifikačného stupňa. Nie je možné pod vzdelávaním chápať interné školenia vykonávané inými zamestnancami zamestnávateľa. Vzdelávacia činnosť, ktorej výsledkom má byť prehĺbenie kvalifikácie zamestnanca musí byť vykonávaná vzdelávacími inštitúciami, prípadne osobami oprávnenými takúto činnosť vykonávať. Žalobca nemá spôsobilosť na vykonávanie vzdelávacej činnosti a v konaní nepreukázal, že takouto spôsobilosťou takouto spôsobilosťou disponoval niektorý z jeho zamestnancov. Kompenzačnú námietku vzniesol žalobca aj v sume 141,95 eur z titulu pohľadávky voči žalovanej, ktorá vznikla ako nezúčtovaný zostatok z poskytnutej zálohy na hotové výdavky vo výške 500 eur. Kompenzácia je neprípustná, nemohlo dôjsť ani k zániku nároku žalovanej z titulu kompenzácie voči žalobcom tvrdeným nákladom na prehĺbenie jej kvalifikácie. Žalobca si preto bude musieť uplatniť ním tvrdené nároky samostatnou žalobou. V zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku bolo potom správne rozhodnuté aj o trovách konania, lebo žalovaná mala plný úspech v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a rovnako a v podstatnej časti nároku uplatneného vzájomnou žalobou.

17. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu I. inštancie vo výroku v časti vyhovenia protinávru žalovanej vrátane výroku o náhrade trov konania potvrdil.

18. Žalovaná má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná.

19. Rozsudok bol prijatý v odvolacom senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).